

Kántor Zsolt
Ezékiel könyve

A Kébár folyó mellett, forgószél jött északról.
Szellemi lények jelentek meg, négy arcuk volt,
mint a kockáknak, elől emberi ábrázat, hátul sas,
balról bika-fej, jobbról oroszlán sörény.
Lábaik borjú lábak. Egy fáklya futkározott
közöttük, villámlás jött ki belőle.
Hallani lehetett szárnyaik rezgését, verdesését.
Fejük felett kristályrács, egy úrhajó eresszerű
kiszögellése, gyöngy-mennyezet.
Azon egy zafírkőből épült királyi szék,
izzó ércként ragyogó, sugárzó trón.
Sekina (kabód), mondja A Szószóló onnan
fentről, aki a királyi székben ül.
Nagy fényesség övezi, csak sziluettje látható,
a dicsősége ez (az Övé), látni kitörő öröm,
közelében lenni boldogság.
Egy könyvet ad nekem, könyvtekercset,
amelyen jajszők vannak és nyögések.
Azt mondja, egyem meg ezt a könyvet,
és lőn az én számban édes mézzé és igévé.
Szétárad testemben az ő beszéde,
kitölti csontjaim belsejét is az Ő dicsősége.